

Հ Ա Շ Ո Ւ Ե Յ Ա Ր Դ Ա Ր

Հաշուեյարդար. Ի՞նչ մնաց, կեանքէն ինծի ի՞նչ մնաց.
 Ինչ որ տըլի ուրիշին, տարօրինակ, ա՛յն միայն,
 Խանդաղատանք մը ծածուկ, օրհնութիւններ անիմաց,
 Երբեմն հատնումը սրտիս ու մերթ արցունք մը անծայն...

Ինչ որ գընաց ուրիշին՝ վերադարձաւ անուշցած
 Ու զօրացած՝ հոգիիս մէջ մընալու յաւիտեան.
 Ինչ որ տարաւ Սէրն ինծմէ՝ չկորսնցուց զայն Աստուած,
 Տըլաւ ինծ ետ ու ըրաւ կեանքըս անով միշտ բուրեան...:

Եւ այժմ, ո՛վ Տէր, հակառակ իմ տանջանքիս, հակառակ
 Ինծի համար սա՛ չորցած երջանկութեան աղբիւրին,
 Հին գինիով յորդաբուխ ես կ'արբենամ տակաւին...:

Ու չեմ ըսեր լի՞նչ մնաց...: Ի՞նչ կը մընայ հողին տակ
 Եղէգներէն դիւրաթեք, կաղնիներէն հաստաբուն.
 Արեւն ըմպած ըլլալու մխիթարանքը անհուն:

Ա Ղ Ո Ւ Ռ Ր Ն Ե Ր Ը

Աղուորն ա՛ն է յաւիտեան՝ որ անցաւ օր մը քովէդ
 Եւ աչուրնե՛րրդ օծեց, աստուածային այցելո՛ւ,
 Գեղեցկութեամբ մը որուն ա՛լ չդարձար նայելու,
 Եւ չուզեցիր հանդիպիլ անոր անգամ մըն ալ գէթ...:

Աղուորն ա՛ն է տակաւին, յաւիտեանէ՛ յաւիտեան,
 Որ նայուածքիդ արեւին տակ կը մեծնար յամբօրէն,
 Որ գերդ ծաղի՛կ մ'օրօրուող գարնան անուշ հովերէն,
 Երբ մեկնեցար՝ մտքիդ մէջ մընաց միշտ թարմ, մի՛շտ բուրեան...:

Եւ աղուո՛րը — դուն գիտե՛ս օրհնեալ անո՛նը անոր —
 Անիկա՛ է՝ որ կարծես պիտի կրնար քեզ սիրել,
 Որ սէրդ անշուշտ գուշակեց եւ ըսպասե՛ց ականկոր,

Որուն սակայն լաւ է որ չուզեցիր սի՛րտը խռովել...
 Աղուորն անո՛նք են միայն՝ որ տենչանքիդ ընդմէջէն
 Անցան գացի՛ն ու հիմա՛քեզ հեռուէ՛ն կը կանչեն...:

RENDERING ACCOUNT

Rendering account — what remained to me of life, what remained?
Whate'er I gave another, strange, only that remained!
A secret affection tender and blessings that are not known,
Now and then a fainting heart, tears silently dropping down.

Whate'er I gave another, returned to me, sweeter
And stronger, forever in my soul to stand.
Whatever love took from me, was not by God lost either,
But given me back to make my life fore'er and ever fragrant.

And now, O Lord, despite all my suffering, and despite
This dried source of happiness that was mine,
Still e'en now I'm drunk with the old abundant wine.

And I don't say what remained, of the reeds supple and slight,
And of the oak trees strong, in the earth deeply sunk
What remained — Th'infinite comfort of the sun they'd drunk.

THE FAIR ONES

She is th'eternal fair one who one day passed by you,
And your eyes anointed — O, heavenly visitor —
With a beauty which you nev'r again did turn to view,
And you did not try even once more to meet her either.

And the fair one is she still, forever and forever,
Who was slowly maturing under the sun of your sight,
And in the breeze of the spring was swaying like a flower,
When she parted, in your mind remained e'er fragrant, e'er bright.

And the fair one — to you her blessed name is known —
Is yet the one, you think still might have her love to you impart,
Who certainly divined your love and waited with eye cast down,
And yet it was better you did not ever trouble her heart.

The fair ones are those alone who have passed and gone through
Your desire and now from far distance are calling you.

Translated by M. MANOUKIAN

VAHAN TEKEYAN